

■ Рэпартаж з нагоды

ЗАХАПЛЯЛЬНАЕ ПАДАРОЖЖА, або Чым на Дзень горада здзіўляла сталіца

Не сакрэт, што ў асноўнай масы гараджан у штодзённай мітусні часам сціраецца адчуванне ўнікальнасці іх месца жыхарства. Мы прагуляліся па святочнай сталіцы ў Дзень горада і паспрабавалі зноўку з ёй пазнаёміцца.

Прымяраю на сябе воб-раз турысткі, якая ўпершыню апынулася ў сталіцы Сіняво-кай. Забягаючы наперад, хачу адзначыць, што, як аказала-ся, такое «амплуа» выбрана было не дарма. Замежнікаў у гэты дзень у горадзе сапраў-ды шмат. Каюся, але я, калі ўдавалася, імкнулася падслу-хаць іх размовы на англійскай. У адным выпадку гасцінны гаспадар-беларус спрабаваў растлумачыць сям’і, відаць па ўсім, нямецкай, якая дружна аплятала тонкія блінцы, што такое верашчака. У другім вы-падку маладзенькая дзяўчына распавядала сваім сябрам з Кітая аб значэнні манумента Перамогі. Такіх змяшаных бе-ларуска-замежных дэлегацый на маім шляху сустрэлася ка-ля дзiesiąці. Ну што ж, адчуем сябе іх часткай.

Пачынаю падарожжа з Кастрычніцкай плошчы. Калі

калі Дня горада, каб ацаніць перамены. Акрамя гандлёвых пляцо-вак, у прасторнай зале з’явіў-ся кафетэрый: 3 двухмесныя і 3 вялікія столікі. У дзень ад-крыцця да іх, вядома, было не падступіцца. Інтэр’ер стаў больш вытанчаным: масіўныя люстры і драўляныя панэлі. Замест «саўка» — савецкі шых. На сцяне велізарная рэпрадукцыя карціны Івана Хруцкага «Партрэт жонкі з кветкамі і садавіной». Ганд-лёвая зала падзелена на секцыі: па цукеркі, алкаголь і торцік дзевяцёцца паста-яць у розных чэргах. Увесь асартымент, на шчасце, заха-ваны — пераарыентацыі вы-ключна на прадукцыю фаб-рыкі «Камунарка», як гэтага асцерагаліся, не адбылося. Засталася нязменнай і «смач-ная» назва. Уключаю «рэжым замежніцы». На прылаўку —

лася б бачыць інфармацыйны стэнд, дзе расказваецца хоць бы сцісла пра жыццё і твор-часць двух выдатных людзей. Самі беларусы, у якіх няма спецыяльнай адукацыі, мала што могуць паведаміць сваім замежным сябрам.

Каля ратушы — невялі-кі горад майстроў. Відаць, што аўтары падрыхтаваліся да свята: лялькі з таблічкамі «Мінск, я цябе люблю», дэ-каратыўныя талеркі з відамі сталіцы і нават завушніцы ў форме Нацыянальнай біблія-тэкі. На плошчы Свабоды — баль: плаўна вальсуюць дамы і кавалеры ў адзенні XVIII ста-годдзя. Калі абстрагавацца ад натоўпу, можна ў думках апы-нуцца ў Мінску двухвекавой даўніны. Падабенства дадае скульптура экіпажа, якая ста-ла любімым месцам гульні для дзяцей. Дарэчы, недалё-ка размясцілася і сапраўдная карэта. З ёй усе таксама ім-кнуцца сфатаграфавацца, а вось пракраціцца чамусьці не адважваюцца. Для тых, ка-го не задавальняюць пешыя прагулкі, ёсць яшчэ некалькі альтэрнатыўных варыянтаў. У Дзень горада для жыхароў і гасцей сталіцы стартаваў новы экскурсійны маршрут, галоўнае ў якім — незвычай-ны транспарт. На паркоўцы ярка-чырвоныя фазтоны ГАЗ 69Л стацяць у шарэнзе — відо-вішча і праўда ўражае. Мож-на адправіцца на экскурсію, прыцягваючы ўвагу прахожых сваім аўтатранспартам. Тэ-матыка традыцыйная: «Мінск сакральны», «Горад ваеннай славы», «Мінскімі вулачкамі». У машыну змяшчаецца 6 ча-лавек, на выбар прапанаваны аўдыягід (на рускай або ан-глійскай мове) і прафесійны эк-скурсавод. У цэлым, у гэтай частцы горада вельмі ціха і спакойна, што асабліва радуе іншаземцаў, якія стаміліся ад шуму мегаполісаў.

А вось па меры набліжэн-ня да тэрыторыі каля Палаца спорту гоман нарастае. Неда-лёка ад метро клоўн спрабуе навучыць фокусам дзяцей. На ўваходзе на тэрыторыю

«ЗАЛАТЫ ФОНД» ГОРАДА

Амаль 20 000 працоўных спаборнічалі за званне найлепшага ў сваёй пра-фесіі на конкурсе «Мінскі майстар — 2016». Першых у сваёй справе ўрача, вадзіцеля, кухара, следчага ўзна-родзілі, як пераможцаў, за ўклад у развіццё горада. Усяго 37 прадстаў-нікоў розных прафесій сталі лаўрэ-атамі конкурсу. Старшыня Мінгар-выканкама Андрэй ШОРАЦ назваў іх «залатым фондам» сталіцы.

— Мы аддаём належнае чалавеку працы, найбольш масавым прафесіям, якія ўплы-ваюць і на эканоміку, і на жыццё кожнага з нас, — падкрэсліў старшыня Мінскага га-радскога аб’яднання арганізацый праф-саюзаў Мікалай БЕЛАНОЎСКІ. — У нас за гэтыя гады больш як 400 пераможцаў носяць званне «Мінскі майстар», і за кож-нага з іх не сорамна, таму што яны нават неаднойчы здалі тэарэтычныя і выканалі практычныя іспыты. Фактычна гэта карціна нашага працоўнага горада. І мы ўдзячныя ўсім людзям, якія добра працуюць, таму што менавіта праца дазваляе кожнаму

з нас мець дом, вопратку, ежу і ганарыцца нашай краінай.

Карына ВІНЬКО, акушэрка жаночай кансультацыі 14-й цэнтральнай раён-най паліклінікі, стала найлепшай у сваёй прафесіі і раскрыла нам сакрэты майстэр-ства:

— У акушэрстве важныя ўсе, нават са-мыя малазначныя, фактары. Гэта і досыць высокае развіццё медыцыны, і стаўленне людзей да свайго здароўя, і кампетэнт-насць лекараў і акушэрак. Нельга вылу-чыць нейкі дамінуючы фактар. Наш пра-фесійны конкурс праходзіў у тры этапы. На першым трэба было падаць у камісію справаздачу аб прафесійнай дзейнасці і партфолія. Другі этап — конкурс прафе-сіянальнага майстэрства. Ён праходзіў у два туры. На першым мы адказвалі на тэставыя пытанні, а на другім — дэман-стравалі прафесійныя навыкі. Трэці этап быў творчым, у ім мы раскрывалі тэмы «Я акушэрка, і гэта гучыць горда» і «Мая ўстанова — мая крэпасць».

Надзея АНІСОВІЧ.
anisovich@vziazda.by

Фота «Мінск-навіны».

У час адкрыцця помніка С. Манюшку і В. Дуніну-Марцінкевічу.

ў метро ў абед людзей нават больш, чым у будныя дні ў час пік, то ў самім цэнтры чамусь-ці амаль пуста. Гэта здзіўляе мяне і ў ролі мінчанкі, і ў ролі іншаземкі — хіба свята па-чынаецца не тут? Я яшчэ па-мятаю, як на Кастрычніцкай плошчы падчас свят право-дзілі кірмашы і ладзілі вялі-кія канцэрты. Цяпер жа пра Дзень горада нагадваюць толькі шматлікія сцягі, якія развіваюцца на ветры. Скла-дана не заўважыць мноства стэндаў і рэкламных банераў, якія апавяшчаюць аб парла-менцкіх выбарах. Відаць, прыезджы не зможа не ад-значыць, наколькі гэта знач-ная падзея для дзяржавы.

Пастаяўшы на амаль бяз-люднай плошчы, адпраўляю-ся далей. Мінуем «Цэнтраль-ны» — самую мінскую з усіх існых крам, сёння ўніверсам не ў прыярытэце, бо пасля рамонт адкрылі не менш знакавую «Лакомку». Не так даўно крама ласункаў стала сапраўдным яблыкам разла-ду: неабыхавыя мясцовыя жыхары, многія з якіх памя-таюць яе яшчэ з далёкага дзяцінства, былі катэгарычна супраць перароблівання. Па-гаворвалі, што крама проста знікне, а на яе месцы з’яві-цца чарговы фастфуд. Аднак самая страшная асцярога не спраўдзілася: месца выкупіла мінская кандытарская фаб-рыка «Камунарка» і паабя-цала захаваць непаўторны каларыт. І многія жыхары сталіцы з нецярпеннем ча-

дэсерты, якія не знойдзеш нідзе, акрамя як на поста-вецкай прасторы (чаго варты адзін кошык з бялковым крэ-мам!), — і ўсё гэта па смеш-ных цэнах. Чаго не скажаш пра шакаладныя цукеркі, вы-стаўленыя на першы план, — гэта не звыклыя «Сталічныя» ці «Беларускія», а цукеркі з міндалём і какосам, разліча-ныя якраз на ахвотных усё паспытаць замежнікаў, якія не шкадуюць грошай. Такая крама, размешчаная на га-лоўным праспекце горада, ды яшчэ з невялікай гісторыяй, можа стаць не толькі адным з любімых месцаў гараджан, але і абавязковым пунктам наведвання для турыстаў.

Не ўстаяўшы перад выгля-дам апетытных пірожных, ру-хаюся ў бок Верхняга горада. На ўваходзе нас даглядаюць ахоўнікі правапарадку. І калі беларусы часам успрымаюць гэта ў штыкі, то замежнікі, на-адварот, з адабрэнным ків-аюць: маўляў, адразу адчуваеш сябе больш абароненым.

Першае, што кідаецца ў вочы, — за пару гадзін да гэтага адкрыты помнік стваральнікам першай бе-ларускай оперы Станіславу Манюшку і Вінцэнту Дуніну-Марцінкевічу. Да яго чарга чалавек 10—15 — усе хочучы сфатаграфавацца. Хоць у на-тоўпе, зноў падслухоўваю, і чуюцца рэплікі накшталт: «Не палічы мяне неаддукаванай, але хто гэта такія?» або «А як называецца тая опера?» Каля помніка сапраўды хаце-

святкавання — зноў аглад. Далей — мноства гандлёвых пунктаў, чэргі невялікія, аднак за столікамі ўсе месцы заня-тыя. У паветры лунае пах шашлыкоў і салодкай ваты. Ёсць, вядома, і стравы на-цыянальнай кухні. Для тых, хто сочыць за сваёй фігурай, нават прыдумалі дранікі, ад якіх нельга паправіцца, — з кабачкоў і буракоў.

Горад майстроў тут займае вялізную плошчу: таксама зробленыя ўручную ўпрыга-жэнні і сувеніры, аднак ак-цэнт са сталіцы змяшчаецца на нацыянальных каларыт. На ўзвышшы ўсталяваны дзве велізарныя постаці, якія імі-туюць саламяных лялек. У свеце, які звар’яцеў на глебе сацыяльных сетак, магчы-масць зрабіць унікальныя фо-таздымкі — вялікі плюс. Таму такія цікавыя аб’екты гораду неабходны, нездарма ж у ін-тэрнэце набіраюць усё боль-шую папулярнасць маршру-ты прагулак, пабудаваныя з улікам магчымасці зрабіць

найбольш удалыя фотаздым-кі. Прызнаюся шчыра, і я не ўтрымалася: прастаяўшы хві-лін 10 у чарзе, зрабіла фота з велізарнай лялькай.

...Гасцінны гаспадар-беларус спрабаваў растлумачыць сям’і, відаць па ўсім, нямецкай, якая дружна аплятала тонкія блінцы, што такое верашчака.

А на адным з мерапры-емстваў змагаліся за ты-тул чэмпіёна па сілавым эк-стрыме прадстаўнікі розных краін — дарэчы, выдатная магчымасць для замежнікаў «пахварэць» за землякоў і ад-чуць сябе не такім адзінокам у чужой краіне. Спаборнічалі, хто зможа падняць большую вагу. Відовішча гэта, шчыра кажучы, не для слабанерв-ных. І ўсё ж нельга не пры-знаць, што яно ўражае: тыя,

хто ўцягнуўся, не маглі пайсці да канца турніру.

Непадалёк — галоўная сцэна. Што толькі там не ад-бывалася на працягу ўсяго дня: ад выступленняў дзіця-чых калектываў да канцэрта «Песняроў». Рэпертуар — на любы густ. На крэслах, ціха пагойдваючыся ў такт мело-ды, сядзяць бабулі, каля сцэ-ны бегаюць дзеці. Як «інша-земцы» мне цікава паназіраць і за народнай творчасцю, і за моднымі маладзёжнымі плы-нямі, таму разнастайнасць са-праўды радуе.

Зусім побач з галоўнай сцэнай размясцілася пляцоў-ка для правядзення конкурсу «Жалезны пажарны». Вяліз-ная канструкцыя, якая імітуе вышынны будынак, людзі-ма-некены, апранутыя ў форму ратаўнікоў — арганізатарам удалося ўзнавіць атмасферу рэальных вучэнняў. У паветры лунае напружанне: як толькі пажарныя атрымліваюць но-вае заданне, адразу забыва-еш, што гэта толькі гульня — здаецца, ідзе сапраўды ба-рацьба за выжыванне. Падоб-нага роду мерапрыемствы, не тыповыя для іншых дзяржаў, могуць стаць візітнай карткай таго ж Дня горада ў Мінску. Таму, магчыма, «Жалезнаму пажарнаму» як значнай сама-стойнай падзеі варты было б вылучыць асобную пляцоўку. Мне ў якасці турысткі, якая ніколі не бачыла нічога па-добнага, менавіта гэтая част-ка свята паказалася адной з найбольш уражальных.

Гандаль, песні, танцы, спаборніцтвы, смачная ежа, весялосць і шум... Хіба не ад-люстроўвае разнастайнасць мерапрыемстваў шматгран-насць амаль двухмільённага горада? Хутчэй за ўсё, так, але ўсё ж такі замежнікам (у гэтым выпадку і мне), якія ўба-чылі Мінск падчас свят, будзе крыху складана ўявіць яго са-праўднае аблічце. Для гэтага варты трохі адхісці ад галоў-ных плошчаў і атрымаць аса-лodu ад ціхамірнасці Свіслачы і спакою восеньскіх паркаў. І хто ведае, магчыма, з’явіцца яшчэ адна цудоўная песня, на-тхненнем для якой на гэты раз паслужыць наша сталіца.

Дар’я КАСКО.
kasko@vziazda.by

Фота БЕЛТА.